

at den ſkulde indeholde et gjennemgaaende Angreb paa det andet Thing. Jeg lyttede ſpændt efter Begrundelsen, men jeg tilſtaar, at jeg formaade ikke at finde, hvori den egentlig laa. Det, at vi ſige, at der henligger et ſtort Tal Lovforſlag ubehandlede i Folkethinget, uden at det engang er forſøgt at komme til Forhandling med Landſtthing og Regjering om dem, er jo dog en Kjendsgjerning, ſom jeg antager Ingen kan tage ilde op, det kan jo ſtatiftiſt demonſtreres. Jeg kan ikke ſe, at deri ſkulde ligge nogen Fornærmelse. Saa henviſte den ærede Taler jærlig til det næſtfidſte Stykke, der ſkulde Folkethinget faae læst og paafrebet. Jeg lyttede efter de Ord, ſom det ærede Medlem citerede: „Landſtthinget holder ſig overbevist om, at Hindringen vilde fjernes, naar man fra alle Sider oſv.“ Ja, jeg veed nu egentlig ikke, hvor egentlig det Angreb paa Folkethinget ligger. Naar man fra anden Side udtaler ſin Formening om, hvad der er Grunden til den uheldige politiſke Tilſtand, antager jeg dog, at vi fra vor Side ogſaa ſkulle have Lov til at udtale, at vi anſe det for muligt at tilveiebringe en Forandring til det Bedre, naar man vil følge den Fremgangsmaade, vi have fulgt, nemlig at holde ſig til Sagerne, og jeg antager ikke, at vi ſkulle være udelukkede fra at kunne give denne vor Anſkuelse Udtryk, ſelv om man muligviſ i det andet Thing ſkulde have en anden Formodning eller ſkulde have fulgt en anden Fremgangsmaade. Det forekommer mig, at Talefriheden i ſaa Henſeende dog vilde blive altfor utilbørlig indſtrænket, naar man ikke ſkulde have Lov til at udtale ſig om den Fremgangsmaade, ſom man formentlig anſer for den heldigſte til Fremme for Lovgivningsværket, fordi man muligviſ i det andet Thing har en anden Opfattelse og mener, at en anden Fremgangsmaade bør foretrækkes. Saa var der ogſaa en beſynderlig Beſtræbelse hos den ærede Taler efter at forſtolke Adreſſen, ſom om vi derved vilde dække „vort“ Miniſterium; ſaavidt jeg mindes, brugte det ærede Medlem dette Udtryk, at vi vilde dække „vort“ Miniſterium. Den ærede Taler vil jo mindes, at der ikke er Tale om, at et Miniſterium er det ene eller det andet politiſke Partis, det er Kongens Miniſterium, ſaaviſt ſom Grundloven ſiger, at Kongen udnævner ſine Miniſtre, og jeg maa derfor fremhæve, at det Udtryk „vort“ Miniſterium, at vi jærlig ſkulde betragte det ſom vort, er Noget, ſom Adreſſen ikke giver nogenſomhelſt Anledning til. Jeg gjentager lige overfor det ærede Medlem, at vi først og ſidſt have fremhævet, at det Spørgſmaal, hvem der ſkulde være Miniſtre, er Noget,

ſom det tilkommer Hans Majestæt Kongen at afgjøre, det blande vi os ikke i; men vi ere ganſke viſt af den Overbeviſning, at denne Erkjendelse vilde være ønskelig fra alle Sider netop for at faae Tingene igang. Men iøvrigt er det jo Noget, ſom vi paa den anden Side ingenlunde lægge Skjul paa, at, naar man i det andet Thing har villet vælte al Skylden over paa de Miniſterier, ſom Hans Majestæt Kongen i Løbet af de ſidſte 13 Aar har udnævnt, er det Noget, vi ikke ere enige i, og det kunne vi ikke være, fordi vi ikke have fundet nogen Vanſkelighed ved at ſamarbejde med dem, og forſaa vidt vilde vi fornegte vor egen Erfaring og vore egne hiſtoriske Vidnesbyrd, hvis vi vilde ſamſtemme i en ſaadan Udtalelse. Derfor mene vi, at vi ere pligtige til at give det Vidnesbyrd, at vi for vort Bedkommende ikke have fundet nogen Vanſkelighed ved at ſamarbejde med Miniſtrene, og at vi ikke kunne ſige, at deres Forhold er det, ſom har foranlediget netop den beſtaaende Tilſtand. Vi have derimod ment, at Grunden hertil maatte ſøges paa anden Maade, og at derfor ogſaa Hjælpenidlerne maatte ſøges paa anden Maade. Naar der nu af den ærede Taler er henviſt til, at vi i Slutningsſtykket netop ſkulle anbefale at godkjende proviſoriſke Finantslove, Angreb paa Stattebevillingsretten oſv., maa jeg ogſaa tilbageviſe denne Paastand og denne Forſtaaelse. Vi ere jo heldigviſ endnu den Dag idag under beſtaaende forfatningsmæſſige Tilſtande, der har ganſke viſt været det Dieblit, hvor der ikke gaves nogen regelmæſſig Finantslov, og hvor man netop maatte ty til den foreløbige Lovgivningsmagt, men vi kunne efter vor Opfattelse paa ingen Maade lægge Skylden derfor paa Miniſteriet, og hvis det ærede Medlem vil have Veilighed til at modbeviſe os, ja, ſaa vil der jo være en Afgang dertil gennem Rigsretten. Saalænge det Spørgſmaal ikke er afgjort der, ſaalænge kunne vi paa ingen Maade erkjende, at Skylden ſkulde være paa Miniſteriets Side, men det er netop i Erkjendelsen af, at vi befinde os i forfatningsmæſſige Tilſtande trods de Overgreb fra den finantslovgivende Myndighed paa den almindelige Lovgivning, ſom et Dieblit truede med at umuliggjøre den regelmæſſige Finantsſtyrelſe, i Erkjendelse af, at vi paafjønne, at vi befinde os i denne forfatningsmæſſige, grundlovmæſſige Tilſtand, at vi nære den Forviſning, at Hans Majestæt Kongen ogſaa fremdeles ſom hidtil vil opretholde den.

Der er endelig endnu blevet henviſt til, at ogſaa Landſtthinget ſkulde have gjort ſig ſkyldig i Wiſnepolitit, idet vi ſkulle have ſtandſet forſkjellige Lovforſlag; men jeg maa